

עפ"ת (באר שבע) 29803-01-15 - אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל

עפ"ת (באר-שבע) 29803-01-15 - אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עפ"ת (באר-שבע) 29803-01-15

אבטה מלקמו

באמצעות ב"כ עו"ד רונן בנדל

נגד

מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עו"ד דרור שטורק

בית משפט מחוזי באר-שבע

[16.03.2015]

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופטת שוורץ), מיום 8.12.14 בתת"ע 2770-08-14, לפיה נדחתה בקשת המערער לבטל פסק דין שניתן בהעדרו.

נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3)ב64(א)(3) לפקודת התעבורה, ותקנה 39(א) ו-169(א) לתקנות התעבורה, בכך שבתאריך 1.8.14 נהג ברכב כשהוא שיכור, ובלווי אוויר נשוף שמסר, נמצאו 450 מק"ג אלכוהול.

בתאריך 10.9.14 התקיים בבית המשפט קמא דיון ראשו בעניינו של המערער. עובר לדיון שוחח המערער עם ב"כ המשיבה, ובעקבות הצעתה לשכור שירותי סניגור, נדחה המענה לתאריך 10.11.14. במועד זה לא התייצב המערער. אשר על כן, ניתן פסק דין בהעדרו, ונגזרו עליו עונשים של פסילת רישיון נהיגה למשך שנתיים, קנס כספי ופסילה על תנאי.

המערער עתר באמצעות בא כוחו לביטול פסק הדין, וטען בבקשה, כי בעת העברת המסמכים לידי בא כוחו, נשתכח מליבו של המערער כי מועד הדיון נדחה לצורך הקראה ולא לצורך הוכחות, ומשכך, המתין לקבלת ההודעה בדבר המועד החדש. אשר לסיכויי ההגנה, טען, כי המערער נמצא לכאורה שיכור בעת כתיבת הדו"ח בשעה 23:30, למרות שבדיקת הינשוף בוצעה בשעה 00:55. מעבר לכך ציין, כי קיימות תהיות רבות באשר לאופן הבדיקה, הצהרות ודו"חות השוטרים בדבר המועדים ואופן הבדיקה, ועל כן יש למערער טענות הגנה טובות נגד האישום. ב"כ המערער הוסיף, כי יפרט את הטענות בעת הראויה לשיטתו להעלות, דהיינו בעת הדיון עצמו. לעניין הסמכות לדון את המערער שלא בפניו, טען ב"כ המערער, כי אמנם מועד ההקראה נמסר למערער, אך ברי כי מפרוטוקול הדיון כי לכאורה נתקיימה הקראה, ולא ברור אם הוזר המערער בדבר חובת התייצבותו, וההשלכות שיהיו להעדרו. בכך לא התקיימה האזהרה הנדרשת בסעיף 130(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ), שהיא דרישה מהותית, עליה יש להקפיד. נטען כי יש לתת למערער שהואשם בביצוע עבירה הזדמנות להתגונן.

הבקשה לביטול פסק הדין נדחתה בהחלטה נשוא הערעור. בית המשפט קמא קבע, כי המערער ידע על מועד הדיון הנדחה, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון עליו חתם בפני נציגת המשיבה. בפרוטוקול עליו חתם נאמר גם, כי לא תשלח הודעה נוספת על המועד הנדחה, וכן הוזר בחובת התייצבותו, והודע לו כי הוא עלול להישפט בהעדר, באם לא יתייצב. נקבע כי טעות או אי הבנה אינן עילה מוצדקת לביטול פסק דין. המערער לא העלה כל טענה לעיוות דין שיגרם לו באם לא יבוטל פסק הדין, וגם העונש מידתי, בהיותו עונש המינימום בגין העבירה בה הורשע.

על כך מלין ב"כ המערער וטוען, כי לא היה מקום לקבוע כי טעות בתאריך אינה סיבה מוצדקת לביטול פסק הדין. לא היה מקום להסתמך על רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6), 793(להלן: "הלכת איטליא"), בהיותו ישן, בן 13 שנה, ומדבר בשני קולות, לעומת פסיקה אחרת מאותו זמן רע"פ 6286/01 ערן שחוח נ' מדינת ישראל. מאז הלכת איטליא, הוחמרה הענישה בעבירות התעבורה, באופן שבית המשפט רשאי להטיל כיום עונשי מאסר חמורים ושלילה ארוכה, ועל כן יש לתת למערער יומו בבית המשפט. מה גם שהלכה זו מדגישה את חשיבות הצורך להתגונן, במקרה שהנאשם אוזח בטענות הגנה טובות.

ב"כ המערער חוזר בכתב הערעור על הטענות שהועלו בבקשה, לפיהן המבקש עוכב בשעה 23:30, ונאמר כי בשעה זו נמצא שיכור, למרות שבדיקת הינשוף בוצעה אך בשעה 00:55, ואודות התהיות הרבות שעוללות למקרא דו"חות השוטרים, אותן הוא סבור שיש להעלות בעת הדיון עצמו. עוד צוין, כי אילו שעת הבדיקה היתה הטענה היחידה בפיו, אזי ברור היה לו כי חלוף הזמן למעלה מחצי שעה מעת העיכוב ועד בדיקת הינשוף, מלמדת על כמות אלכוהול גבוהה יותר בשעת הנהיגה, אולם זוהי טענה אחת מני רבות.

ב"כ המערער הוסיף וחזר על החשיבות לתת למערער יומו בבית המשפט, ועל עיוות הדין שיגרם לו כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו.

בדיון בערעור הוסיף וטען, כי המערער קיבל מהתובע את מועד הדיון הבא רשום על פתק, אך איבד אותו. ב"כ המערער ציין כי המערער פנה אליו לפני מועד הדיון הנדחה, אך ככל הנראה לא מסר לו את המועד הנדחה, והוא מטעמו לא בדק זאת.

ב"כ המשיבה עתר לדחיית הערעור מנימוקי בית המשפט קמא. הוא הפנה להלכת איטליא, וציין כי טענותיו של המערער נופלות לגדרה של טענת בלבול ושכחה, שאינה מהווה הצדקה לאי התייצבות. בנוסף, המערער לא פרס בפני בית המשפט קמא את טענות ההגנה שלו, כך שלא הצביע על עיוות דין. הוא גם נדון לעונש המינימאלי, כך שגם בגזר הדין לא נוצר עיוות דין.

לאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים החלטתי לדחות את הערעור.

סעיף 130(ח) לחסד"פ קובע שני תנאים לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות: סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או שהדבר דרוש למנוע עיוות דין.

המערער לא נתן סיבה לאי התייצבותו. העובדה ששכח את התאריך, או שעורך דינו התרשל, ולא טרח לבדוק את התאריך בעצמו, אינן סיבות מוצדקות.

אלא שבכך לא הסתיים העניין, שכן גם רשלנותו של המערער וגם רשלנותו של עורך הדין ניתנות היו לתיקון, אילו טרח ב"כ המערער, ופירט את טענות ההגנה של המערער. טעות בידי ב"כ המערער, כשהוא סובר כי המקום לפרט את טענות ההגנה שלו הוא בדיון עצמו, טענה עליה חזר עליה גם בבקשה לביטול פסק הדין, וגם בכתב הערעור. בהלכת איטליא הנ"ל, נקבע, כי על המבקש ביטול פסק דין שניתן בהעדרו, להעלות במסגרת הבקשה את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן, ותצהיר מטעמו התומך בבקשה, ככל שהדבר נדרש.

כך שלמעשה הדלת לבית המשפט לא נסגרה גם בפני המערער ובא כוחו שהתרשלו, והיה על ב"כ המערער פשוט לפרט את נימוקי ההגנה, ולהפנות לחומר החקירה הרלוונטי ביחס אליו הוא רומז בבקשה.

שוב אין אנו מצויים בשלב המענה, בו רשאי הנאשם לשמור לעצמו את טענות ההגנה שלו, ככל שהן מבוססות על חולשה בראיות התביעה, אלא שבית המשפט בשלב זה צריך להיווכח, כי יש בפי הנאשם טענות הראויות להישמע.

לבד מהטענה היחידה עליה חזר ב"כ המערער גם בבקשה וגם בערעור, לפיה מיוחסת למערער עבירה בשעה 23:30 ובדיקת הינשוף בוצעה בשעה 00:55 (טענה שלכל היותר יש בה כדי להרע את מצבו של המערער, בהינתן שלא שתה אלכוהול מאז שעוכב ועד שנבדק), לא ציין ב"כ המערער כל טענה שעומדת למערער.

לפיכך, צדק בית המשפט קמא בקביעתו, כי לא הורם הנטל המינימאלי שהיה מוטל על המערער בהליך זה, להראות עיוות דין שעלול להיגרם לו באם פסק הדין לא יבוטל.

העונש שהושת עליו הוא עונש המינימום, ולכן, גם במישור זה אין לחשוש לעיוות דין.

בשולי הדברים אציין, כי הערעור על פי לשונו, הוגש גם על גזר הדין עצמו. אולם, בהעדר נימוקים ביחס לחומרת העונש, ובהינתן שהעונש שהושת הוא עונש המינימום בגין עבירה זו, אין ממש בערעור.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן והודע היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.